

Vážení čtenáři a čtenářky,

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

před více než rokem zde Vlastimil Kostkan napsal, že „pouhé ekonomické zdroje problémy ochrany přírody nevyřeší. Minimálně do té doby, dokud stejné ekonomické zdroje budou vytvářet problémy nové.“ Snad nejvíce tato teze platí právě o společné zemědělské politice (SZP), nástroji, který jako žádný jiný ovlivňuje podobu naší krajiny i její biodiverzitu. O nástroji, jež měl původně po druhé světové válce pomoci zvýšit efektivitu zemědělství, zajistit životní úroveň zemědělců, evropskou soběstačnost v potravinách a přiměřené ceny pro spotřebitele a který se měl podle svých tvůrců postupně stále více zaměřovat na ekologické aspekty, mimoprodukční funkce zemědělství a rozvoj venkova. Podle mnohých odborníků se však spíše proměnil v urychlovač jejich zkázy. Konkrétní dopady v praxi velmi dobře ukazuje Šárka Kopecká na příkladu CHKO České Středohoří a Veronika Dubovská na příkladu Národního parku Podyjí. Roku 2021 začne další programové období pro evropské dotace včetně těch zemědělských. Pozitivní změny lze očekávat, avšak bohužel pro českou krajinu a biodiverzitu zřejmě opět velmi nedostatečné – i vinou způsobu aplikace obecných evropských pravidel a rámců do českých podmínek. Pozitivní opatření, která zcela jistě existují – viz článek Vaška Zámečnicka o agroenvironmentálních opatřeních, ale bohužel fungují spíše jako fíkový list, který má zakrýt smutnou podstatu – stále podporujeme, zejména ve volné krajině, spíše industriální intenzivní zemědělství. Enormně se (nejen) u nás prosazují krátkodobé ekonomické zájmy velkých zemědělských podniků.

I přes svůj skeptický tón bych chtěla vás všechny vyzvat k co největší aktivitě, abychom pomohli SZP přibližovat jejím deklarovaným cílům a potřebám krajiny a biologické rozmanitosti, jakož i reagovat na výzvy dané změnami klimatu.

Příjemné čtení i přemýšlení přeje

Lenka Fryčová
Beleco, z.s.